

ΡΟΜΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστόν και πρώτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκουμεν γῆν τῶν Παρθενῶν.

Χίλια κ' ἑτηκόσα πέντε,
τὰ κουνουμέ κ' ἔν' ἀκουστέματα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὰ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὰ φεράγκα εἶναι μὲνο.
Γὰρ τὰ ξένα θυμῶς μέρα—δὲ κα φεράγκα καί' ἄτ' ὀ χέρι.

Εἰς γνάθιν φέρομεν παντός εὐμοῦδου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅσοις ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν δὰ πληρῶν δι' αὐτὰ ταχυδρομίων τέλη.

Σεπτεμβρίου δεκάτη κ' ἑβδόμη
κ' ἀπὸ βρώμα γρατίζουν οἱ δρόμοι.

Ἐτηκόσα μετροῦμε κ' ἔπ' τὰ
μὲ σημετα θριάμβων ἀπ' τὰ.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφεῖον μ' ἕνα χεῖμαρρον φέδων
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μεταφέρθη τὴν ὁδόν,
ποῦναι δράσεως μεγάλης πολιτάρχου σταθμός,
'στὴν οἰκίαν' Ἐμπειρίκου, δεκατέσσαρ' ἀριθμός.

κ' ἔπεις παρόμοιος στρατός
νὰ γῆνη κ' ἔδω πέρα.

Εἶδες σημαῖας Πρωσοῦνδ
νικῶν καλλιστεράνων,
κ' ἦκουσας γύρω μουσικὰς
θουρίων καὶ παιάνων.

Εἰς τὸν Διάδοχον φέθ,
τὸν Κωνσταντῖνον δηλαδὴ.

Κ' ἦλθες πάλιν στὴν κοιτίδα, ποῦ τὴν σκέπουν Παρθενῶνες,
κ' ἦλθες πάλιν στὴν γαλήνη τῶν δειῶν σου Παλατιῶν,
κ' ἔμπροσά σου παρελαύνουν στραταὶ καὶ λεγεῶνες
βουληφόρων τροπαιοῦχων μὲ σημαῖας ρουσοφετῶν.

Ἦλθες λοιπόν, Διάδοχε, στὴν γενεθλίαν γῆν,
τῆς δόξης τὴν πηγὴν.

Ἦλθες κ' εὐθὺς ἐξήγειρες ἐν τῆς μακρῆς τῶν νόρκης
λυποδαίτους' Ἕλληνας, ἀπλοϊκούς, ἀνάρχεις,
ἕνα λαὸν κυρίαρχον μὲ κλέος αἰωνόβιον,
ὅπου τὰ πᾶντ' ἀνέχειται μ' ὀπομορῆν Ἰάβειον.

Ἐπὶ ταῦτας τὰς σημαῖας
τῶν στρατῶν τῶν δημοφίλων
βλέπε στρατιὰς δομοῖας
πὸς φρονάτων κατ' ἀλλήλων.

Εἶδες καὶ τὰ θανάσια
τῶν Γερμανῶν γυμνάσια,
κ' ἔμπροσ παρήλασαν στρατοὶ
κ' Ἀδοιματῶν ἀειτοί.

Ἐπὶ τὴν οἰκὴν αὐτῶν
βλέπε νίκας βουλευτῶν,
βλέπε παραγωγὰς πεινώτων
καὶ πολέμων Κυβερνώτων.

Ἐκτίταξες ἀπὸ' ψηλὰ
στρατοὺς τοῦ Κάιζερ σφρηγῶν,
διήλθες ὅστω πολλὰ
καὶ πόσον ἔγνων στρατηγῶν.

Πι σημαῖα λατριῆς
καὶ παρῆμνητος αὐτῆ
τῶν κλεινῶν ρουσοφετῶν,
τῶν κωνδῆ καὶ φιλαργῶν.

Νικαὶ σ' ἐπέρωσαν ἐκεῖ
κ' ἐμβρατηρίων γλώσσα,
καὶ σ' ἔχαιρέτησε λευκὴ
οὐκὰ τοῦ Βαρβερόσα.

Τοῦτῃ μόνον κωμῆται,
τοῦτῃ μόνον μᾶς οἰτεῖται,
τοῦτῃ μᾶς φρονημαῖται.

Ἀνέπ' εἰς θυγὸς ἀετὸς
κλαγγῶν' σὶὸν λέρα,

Ἐπὶ ταῦτην τὴν στρατῶν...
ζείδωρον δι' ἄλλους μάρνα,
καλοπείρατος χειροῦ.

Κι' οὐδείς θμνος ἀρκετός
πρὸς ἀντίστον παῖδινα
τῆς σημαίας ταυτησί.

Ταύτης μοναχά τὸ κλέος
κάθε πρῶτος κι' ἀγαθός
ἀκηλίδωτον τὸ θέλει.

Μὰ δὲν βρέμεται κανεὶς
καὶ περὶ τῆς γαλανῆς
διὰν γίνεται κουρέλι.

Μείγα τὸ κράτος ἀληθῶς τῆς πρώτης τῆς σημαίας,
ποῦ τὰς δυνάμεις συντηρεῖ τὸ σῶματος ἀκμαίας,
ποῦ τόσον μένος προκαλεῖ,
κι' ἔπο τὴν σκέπην τῆς πολλοὶ
μὲ κρότους αἰαθῶν
ἔυπνοθν σκιάς προγῶνων.

Ταύτην μόνον τὴν ἀγίαν,
τὴν παρέχουσαν θγείαν
καὶ δυνάμεις πρὸς ἀγῶνας.

Ταύτην μόνον ἐξυμνοῦμεν,
ταύτην μόνον προσκυνοῦμεν
νῦν ἔει καὶ στοὺς αἰῶνας.

Ὁδὸ μὴν κι' ἐγώ, Διάδοχε, πολίτης τελευταίος,
φρονάζω πρὸς τοὺς Ἕλληνας σὺν παλαιῶς Τυρταίος :
Ἐπερ τῆς πρώτης, ποῦ φρωμὴ μὲς' στὰς τυχεράς τῆς κρόπτεται,
φρενητιῶντες μάχεσθε κι' ὄρεμιασὶς πίπτετε.

Ἐπερ ἐκείνης ἡ λεπὶς
προμάχων τὰ γυμνόνεται,
κι' ἐμπρός τῆς μόνον δοκεπῆς
καθέννας τὰ σηκῶνεται,
κι' ἔπερ αὐτῆς κοχλῶστε,
πυροσθε κι' ἀλαλάζετε,

μὰ τὸ πανὶ τῆς γαλανῆς, ὃ γέροντες καὶ νέοι,
κανέν' ἄς μὴν ἐμπέτη.

Μὴ' στὴν δευτέρην στρέφεσθε, τὴν τόσον δνειρῶδη,
τὴν γαλανὴν τὴν αὔλον καὶ τὴν φαντασιῶδη.
Κανεὶς μὴν ξεοβερκῶνεται, κανέννας μὴν κραυγάζη,
γῆα' εἶναι μόνον δνειρον, γῆαὶ φρωμὴ δὲν βγάξει.

Ἡ πρώτη πάντα τὰ φρωὰ σὲ βουληφόρων δίκουος,
ἐκείνη μόνον τὰ περὶ τῶν μῆρὸς' στὸν λαὸ τὸν χάχα,
κι' ἡ γαλανὴ ν' ἀπλῶνεται γῆα τὸς δνειροπλόκουος,
ποῦ σὺν ζιζιτζικα τρέρονται μὲ τὴν θρωσά μονάχα.

Κι' ἐγώ, τοῦ κράτους λυμεῶν,
περὶ τῶν δύο σημαίων
αὐτὰ φρονῶ, Διάδοχε τοῦ θρόνου Κωνσταντινε,
καὶ σὺν διαβαίν' ἡ γαλανὴ
φρονάζω πάντοτε πανὶ
χρωματιστὸ πῶς εἶναι.

Καθόλου δὲν μ' ἐνθουσιῶ τὸ γαλανὸν τῆς χρωῖμα,
δὲν εἶναι παρὰ σύμβολον ἐνὸς αἰθλου πνεύματος,
κι' ὅσον ἐμπρός τῆς κι' ἂν σταθῶ μὲ πηχναῖον στόμα
σὸ τοῦτο πληρωθῆσεται ζρωπαρῶκου γεύματος.

B'

Καὶ πάλιν ἤλθε εὐχαρὶς' στὴν γῆν τὴν γενεθλιαν
κι' ὁ Ράλλης σοῦ παρέδωσε τὴν ἀντιβασίλειαν,
τὴν τιμηθεῖσαν μὲ πολλὰς
κι' ἐθνωφελεὶς μεταβολὰς,
τὴν διδασκαλίουο κειρῶσαν τὰ μάλιστα' ἀχαμουός,
καὶ τοῦτους δὴγησασαν ἐπὶ ἀραγῆν ἀμινούς.

Καὶ πάλιν ἤλθε εὐχαρὶς' στὴν γῆν τὴν γενεθλιαν
κι' ὁ Ράλλης σοῦ παρέδωσε τὴν ἀντιβασίλειαν,
ὁ Ράλλης ὁ περιφρουρῶν τὸν Ἄρην τὸν ἐρῶσιον,
κι' ἀνάρας ὡς Ἑφρασιειον,
ποῦ λέγεται, Ἰάδοχε, καὶ Γαλλισί βουλικάν,
καὶ τὰ περίε δια
κι' ἀντιορπιλλοβία
ἵσθ ναυπηγία ναυτηγεῖ τοῦ Γάρο καὶ Βουλικάν,
εἰς τοῦτο καὶ τοῦ Ναυτικοῦ τοῦ Νῶντα καταφάσκουτος
κι' ἔλου τοῦ κόσμου χάσκουτος.

Καὶ φρονάζουν μερικὸν
τῆς Ἑλλάδος Ναυτικοῦ :

Τι χρειάζονται στὸν Στόλον καὶ τὰνιορπιλικὰ
σὸν τοῦ λειπουνε καρῶβρα τῆς γραμμῆς πολεμικὰ ;

Πλὴν τὸ στόμα μου τὸ λάλο πρὸς ἐκείνουος ὀμιλεῖ :
παρὰ ὀρῶ ποῦ χρησιμεύουος κἀλλιο δέκ' ἀνωφελῆ.
Γῆα τὰ νέα τὰ καρῶβρα βάλειτε μας νέουος φόρουος
καὶ σκορησιεὶς λερτά...
ὅσο κι' ἂν δὲν χρησιμεύουος πάντα γῆα τοῦς λαθρεμπόρουος
μὰς χρειάζονται κι' αὐτὰ.

Πότε μ' εἶνα, πότε μ' ἄλλο δὲν μὰς εἶμενε κεράλι,
κι' ἔβαλαν πολλοὶ τὴν μῆην Κυριακούλη τε καὶ Ράλλη,
κι' εἶπαν γῆα τοῦς συμπεθέρουος πῶς ησαστῆκαν' στὰ γερὰ
κι' ἀπειλεῖται συμφορά.

Πλὴν μαζὶ σὲ μὰ καρότσι' βῆγῆκαν' μέρα μεσημέρι
κυβερνῶντες συμπεθέροι,
καὶ κατέπανουος ἡ μῆνης, ὃ μὰς ἔκαμε δυσθύμουος
καὶ πολλὰς φυχὰς ἐρθίμουος
κατελύπηος γρωσῶν
καὶ τοῦ κόσμουος πσιῶν.

Πορὰ θεότης, λέν ἀκόμη μεταξὺ πολλῶν ὀμιλων,
ἔναμε τοῦς συμπεθέρουος μὲ τῆς ἔρδος τὸ μῆλον,
κι' ἴδαμεν θυμῶν ἐξάρειος καὶ μαλλῶμα' αὐταδέλφουος
σὺν κι' ἐκείνα τὰ μεγάλα Γιββελίνουος καὶ Γουέλφουος ;

Ἄκριβῆσαν σιτάροα σκλήροα καὶ μαλακὰ
μὲς' σὶ ἄλλα ἔαφρικὰ,
κι' ἔβαλαν μὰ πεντάρα' στὸ χάσκουος φρωμὴ
καὶ πρέτει' στοὺς φρωμάδες γῆα τοῦτο προτομῆ.

Καὶ τῶρα, πρὶν προβάλῃ τῶστρο τὸ πρῶινῶ,
πολλοὶ σὺν τοῦ Παράσχου τοῦ δόλοιο ἰδρωφῶ
μὲς' σὺν προθῶλαμῶ μας σῶα σῶα πατοῦν
καὶ φάλλουον τὸ φρωμάκι χωρὶς τὰ τὸ ζητοῦν.

Ἐθῶμουος σπουδαίουος ὁ κόσμουος κατ' ἀρχὰς
κι' ἠκούσαμεν ἀγρία πεινώτων λαχὰς,

**‘Ο ρεπουμπλικάν
Γιάρο και Βουλκάν.**

ὅταν ἔβρασαν κατόπιον πρὸς καθενὸς ψωμῶ
τὸν παρακαλοῦσαν μὲ δάκρυα θεομῶ
βλίψῃ σὺν κορβέλι καὶ μὴ πενήτῳ ἀκόμη, ἔ
‘ὄς λέγε καὶ Κουβέρνα κ’ ὄς λέγε κ’ Ἀστυνόμοι.

ἔγὼ πολλὰς προβλέπων θυτίλας ἐν ἡμῶ
ἀίμα καὶ πάλιν πολλὰ κατὰ πολλῶν,
ἔπιγα νὰ διαβάσω λυσσώδης ἐν θυμῶ
ἔλεγον τοῦ Ἀντα κατὰ οὐτοκωλῶν.

‘Ἠλθεσ καὶ πάλιν χαρῶνός
καὶ φράγγων ἐπιπομόνης κινεῖς,
μὰ μὴ περιέρχῃς ὄρωτῆς
πὸτ’ ἐπιουτίσαμε καὶ πῶς.

‘Ἠλθεσ καὶ πάλιν ραδιῶς
ὄσῃν Πρώσσοσ καὶ ὄσῃν Γερμανός,
ἔντι νὰ βλέπῃς ἀπὸ τοῦ ἐκείνων διεφάλοσ
βλέπεισ πολλοὺσ ἀλλόλοσ
πράγγων τὰ κρανία τῶν ἡμῶρα μισημέρι
καθὼσ πατὴρ κ’ ἐκείνοσ
ὁ κόμης Οὐγάλλιοσ
παῖλοσ ἐρροκάντῆσ κρανίον τοῦ Ρουτζέλη.

‘Ἠλθεσ καὶ πάλιν εὐέλπις στήν γῆν τῶν καρφειῶν,
τῶν δὲ κλανθμῶνων ἡ κοιλὰς,
ἡ περιώνυμοσ Ἑλλάσ,
μὲ δυναμίτιδασ βομβεῖ καὶ βόμβασ Ἀρμενίων.

Πενήντα πέντε δὲ λεπτὰ μετὰ μακροῦσ ἀγῶνασ
τὸ χάσμο πηλῶρόνοτεσ
κ’ ἐπὶ βομβῶν κορόνοτεσ
προσμένομεν τὴν ἀρξίν τῆσ προσφιλοῦσ Κορώνασ,
νὰ μάθωμεν ἂν ἔκαμε σπουδαίασ ὁμιλίασ
μαζὶ μ’ ἐκείνοσ τὸν Ρουβιέ, Μινιῶτροσ τῆσ Γαλλίασ.

Σ’ ἐπαναβλέπει χαίροντα κ’ ὁ Φοῖβοσ ἀνατέλλων,
κ’ ἂν ἐρωτῆτε καὶ γῆ μῆσ,
καθένασ οὐκέτιται ψωμῶσ
νὰ γίγη γῆ τὸ μέλλων.

Κ’ ἔγὼ, πολίτησ τῶν κλανθῶν
κ’ ἰσοτεράνοσ Ἀθηῶν,
μ’ ἐρημερῶδα, μὲ καρφῶ, καὶ ναργυλὲ γαβῶνοσ
ὄτασ γαροῦλιασ οὐς γῆτὼ γῆ τὸ ψωμὶ τὸ χάσμο.

‘Εοίγησ κ’ ἡ προσεῦχῆ, μήτε Ρωμῶσ κανεῖσ
πρὸσ τὸν πατέρα στέρεται τὸν ἐν τοῖσ οὐρανοῖσ,
καὶ μήτε κρᾶζει πρὸσ αὐτόν μὲ δέρον θεομῆρ
Πάτερ, τὸν ἐπισκοῖον ὁδὸσ σημάρον ἡμῶν.

Τώρα τοιαύτην δέησιν προμνησθέντων ομάδας
τῆν ἀπευθύνουσαν κλαίονσαι σ' τοὺς ἐπὶ γῆς ψωμάδες.

Τρομερὸν ἀκούω θρήνων
μέσ' σὸν τόπον τῶν κειμένων
γὰρ τὸ δόλοιο τὸ καρβέλι,
καὶ διὰ γλαυσοῦν πυρῶνων
ὁ Βουδούρης παραγγέλλει
Μάνλιχε ταυφέρα πρώτης,
κ' ἕνας κ' ἄλλοις πατριώταις
μέσ' σ' αὐτὰ μου ψιθυρίζει : τὰ θέλομε κ' ἐκείνα ;
δὲν τὰ κάνουνε καρβέλια νὰ μὴ γένομε σ' τὴν πείνα ;

* Ἠλθες πάλιν εὐμειδῆς
' σῆς γλαυκώπους τὴν πόλιν,
ποῦ 'μπορεῖ κ' ἐμὲ νὰ ὄψῃ
θησαυροῖσιν ἄριστοπάλιν.

Γ'

* Ἠλθες πάλιν καὶ σοὺ λένε μὲ τὰ μάτην πυρωμένα :
ἐξέχασε τὰς παρελάσεις ἀλλοφύλων στρατευμάτων,
τώρα πτάξτε τὸ πάλιν, τώρα φουκτώσε τὸ πένα,
κ' ἔδω βάξε τὸνομά σου ἐσὲ χαρῆν διαταγμάτων.

* Ἠλθες πάλιν καὶ Ρωμοῖνοι παρελαίνουσι ἀπὸ 'μπρός σου
μὲ σχισμένους τὰς εἰκόνας τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς σου,
καὶ μὲ μίαν γαλαθὴν μας, ποῦ μὲ γροῦχα καὶ μὲ γέλοια
μάς τὴν ἕκταν κουρέλια.

* Ἄλλ' ἐμεῖς οἱ τιμημένοι μαχθαί τῶν κρεββαθῶν
μὲ τὴν ἐνδοξὴν σημαίαν τῶν συγχρότων ρουσοφειῶν
συγκαλύπτουσι τὴν ἄλλην, ὅπου λέγει ' ἐθνικὴ
καὶ πομπεύεται ῥακόδης πότ' ἐδὼ καὶ πότ' ἐκεῖ.

Τὴν σημαίαν ταύτην ἄρουν κ' ὁ ξυλέργος Φασουλῆς
παρελαύνει τώρα 'μπρός σου συμουργὸς ρουσοφειῆς,
καὶ μ' ἐκείνην περιμένει τοὺς ἀπόντας Βασιλεῖς
καὶ τοὺς ἄλλους μεγαστῆνας κ' ἐπαυράδας τῆς Βουλῆς.

* Ἠλθες καὶ πάλιν εὐθυμος ν' ἀκούῃς 'Ιερεμίαι,
ἐνῶ κ' ἀπέξω μᾶς γελοῖον φαιδρότητα μνημόματα,
καὶ σὸν πανάγιον βωμὸν τῆς κώρης Ἐθνομίας
λάμπουσι αἱματοσίαιατα θανάτων μνησθήματα.

Κ' ἂν βγάλωμε τῆς κομπουρηῆς καὶ τόσα μαχαίρωματα,
ποῦ ποταχθὼν σαλπίζονται τὰ γλυκοήμερωματα,
πρὸς ταῦτ' ἂν παραβλέψωμεν γαῖων καταπατήσεις
κ' ἐπιδρομὰς φευδοσάρχων εἰς ἄλλοτριάς κηθίσεις,
πρὸς ταῦτ' ἂν παραβλέψωμεν καὶ τὰς κλοπὰς κ' ἐκείνου
τοὺς ληστοφυγοδικούς μας καὶ τόσους φυγοποιήτους.

* Ἄν ἀφαιρέσω καὶ τινὰ
συνειθισμένα καὶ κοινά,
ποῦ τὰ συνείδησι κ' ἐγὼ καὶ τῶν Ρωμῶν ἢ πλάσις,
ἐν ἄλλοις λόγοις τὰς συχνὰς ἐφ' ὅδους κ' ἐπιλάσεις
ἀποσπασμάτων μερικῶν ἐσὲ χωρικῶν κοτίεσι,
καὶ φαγοπότια χάρισμα, σφραγὰ καὶ κοκορέσινα.

Ὁδὸ μὴν ἂν ἀφαιρέσωμεν ἀκόμη περιπλόον
κ' ἐκείνο τὸ κακούρηγμα, τὸ τόσον φορικαλέον,
ποῦ σ' ἔνα φοῦρον βρέθησαν τοῦ Πειραιῶς σφαγμένοι,
τρεῖς ἄνθρωποι φιλήθουσι καὶ νοικοκυρεμένοι,
καθ' ἕνα τὰλλα χαίρομε σ' τὴν γῆν τὴν φωτοβόλον
δοφάλειαν ζωῆς, τιμῆς, περιουσίας, δίων.

Τροχίζει τὸ μαχαίρι τοῦ κάθε μας βλαμῆ
πρὸς μίαν λείον πρόχειρον παντὸς ἄλλου θέματος,
κ' ὡς τώρα δὲν πατριεφραμε μήτε τὸν 'Ασημάκη
κ' ὁ πόθος ὁ διακοσιὰ νὰ πληρωθῇ τὸ Στέματος.

* Ἡ Θέμις μὲ τοὺς νόμους τῆς τοῦ πᾶν περιουσιῆ
καὶ κόσμου ἀνεκούφιων προϋπολογισμοῖ
μοναστηριῶν μετοχικῶν καὶ πρόφην 'Ηγουμένων
τὰ μάλιστα θερμμένων,
κ' εἶθε τὸ κράτος τὸ πτωχόν, ποῦ τοῦπασαν τὰ πάχη,
ἐκείνους ὡς ἐπόδειγμα γὰρ τοὺς δικούς τοῦ νᾶχη.

Θρηνοῦν 'Ιερεμίαι μας, μὰ δὲν λυποῦν οἱ θρηνοῖ τῶν,
καὶ χαίροντες ἐσὲ βλέπομεν καὶ νέον αὐτοκίνητον
ἐκ Δεκελείας νᾶχθεσι ταχῆς σ' Ἀνάκτορά σου,
καὶ τὸ γνωστὸν φρονάζομεν : μὲ γιὰ σου καὶ χαρὰ σου.

Κιτριλίζουν πραιοσάδες
κάθε κήπου καὶ λευμῶνος,
κ' ἔφθασαν κ' οἱ καστανάδες,
χελιδόνες τοῦ χειμῶνος.

Νῦν ἀνάλαβε τὸ σκήπτρον, ὁ Διάδοχος τοῦ Θρόνου,
τοῦ πατρὸς σου Βασιλέως,
κ' εἶθε πάλιν ρωμαίλος
' ὅτ' ἀ γυμνάσια τῶν Πρῶσων νὰ μᾶς φύγησι καὶ τοῦ χρόνου.

Καὶ καμπόσεις ποικιλίαι,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαι.

* Ἐγινε λοιπὸν σ' τὴν Πόλιν μὲ κατακλινομένους ἐσχῶν
ἢ πομπὴ τῶν ἀρεθῶνων, τῶν τοσοῦτον εὐτυχῶν,
τῆς ὥρας Καλυπτοῦς, ποῦ τὴν θέληγηρα μυρία,
δηλαδὴ τῆς θυγατρὸς Ἀλεξίου Ζαμαρία,
καὶ τοῦ Σταύρου τοῦ Δοάτου, τοῦ γνωστοῦ διεργηθέντος
τῆς 'Ελληνικῆς Πρεσβείας, ποῦναι τῶν σπανίων νέος.

* Αναγγέλλονται κ' ἡ Νύξ ης, τόμος ἐκ διηγημάτων
μετὰ γλαφυρῶν εἰκόνων, ὄντως καλλιτεχνημάτων,
τῆς Ἐλθῆνης Μεγαπάνου, τῆς τοῦδὲ κληνῆ Ἀθηναίας
καὶ λογιστῆς νέας,
καὶ μὲ πρόλογον λογιῶν γνωστοτάτων, ποῦναι πρώτης,
κ' ὁ καλλιστοῦς Μιχάλης ὁ Σαλιβερός ἐκδοτής.

Ἀράμα καινὸν ὁ Φίλιπος ὁ τηλεγραφητής...
Γεώργιος ὁ Σπύριλος ἐκείνου ποιητής.